

HALÁSZAT.

Szerkeszti LANDGRAF JÁNOS, országos halászati felügyelő.

A Földművelésügyi m. k. Ministerium

megbízásából »A TERMESZET« melléklapjaként
kiadja:

Dr. Lendl Adolf. ♦ Budapest, II., Donáti-utca 7.

A »Halászat« előfizetési ára 1 frt 50 kr.,

»A Természet«-tel együtt 3 frt.

A ponty táplálkozásáról.

Embernél, állatnál egyaránt csak a fogyasztott táplálék révén pótolódik az a veszteség, a mely a testet akár erő kifejtés akár egyéb használat, avagy pedig az életfentartáshoz nélkülözhetetlen anyagcsere folytán természetszerűleg éri. Az állattenyésztés minden ágánál tehát, de különösen a hústermelésre irányuló ágaknál, fontos kötelessége a gazdának állatjait azok rendeltetéséhez, munkaköréhez képest kellően táplálni, illetve gondoskodni arról, hogy az ehhez igényeltető legalkalmasabb anyagok megfelelő mennyiségben és minőségben lehető olcsón álljanak rendelkezésére.

Ám ez a haltenyésztésnél sem lehet máskép, hiszen ennek is csak az a végső célja: mentől gyorsabban, mentől nagyobb mennyiségű húst előállítani. A ki e téren sikert akar aratni, annak tisztában kell lenni azzal is, hogy célzott csak úgy érhet, ha minden ízében ismeri a hal életfolyamatát és táplálkozó szervének berendezését, mert a helyes és okszerű táplálás, azaz jelzett céljának egyik alapvető tényezője ezek ismeretén alapul.

Tőgazdaságunk legkiválóbb állatját, a pontyot, tartva szem előtt, az alábbiakban erről kívánunk szólni.

A legelső kérdés, a mire felelni kell az, hogy *mivel él a ponty?* Közhalászokhoz intézve a kérdést, az egyik azzal felelt, hogy a ponty fűvet eszik; a másik sárral

táplálkozóknak véli, sőt akadtam olyanra is, a ki arra esküdött, hogy legjobban a gróji sajtot kedveli. De nem csak a közhalászoknál, hanem az irodalomban is felette szétágaznak a vélemények e tekintetben. Még legáltalánosabb az a felfogás, mely a pontyot, a sertéshez hasonlóan, olyannak állítja, mely úgy a növényi, mint az állati eredetű táplálékhoz, vagyis mindenhez hozzányúl. Így *Brehm* az ő kiváló munkájában írja, hogy a ponty a vízben élő mindenféle apró állatot, főleg a gilisztákat és a rovar-álczákat kedveli; de távolról sem szorítkozik ezekre, hanem szívesen nyúl növényi táplálékok után is, nevezetesen korhadó növényi részekhez, rothadt gyümölcs-höz, főtt burgonyához, kenyérhez, sőt még a birkatrágyához is az abban élő giliszták és póndrók kedvéért. Azt írja továbbá, hogy az iszapban túrva, földes részeket is szed fel, mert emésztéséhez szükségesek.

Benecke Teichwirtschaft-jában szintén egész csomó növényi anyag van felsorolva, mint a melyeket tapasztalásszerűen a ponty előszeretettel fogyaszt, de hiába keressük a természetes haltáplálék megemlítését.

Nicklas »Lehrbuch der Teichwirtschaft« című munkájában ismét csak azt magyarázza, hogy a ponty minden a vízben előforduló állati és növényi eredetű anyagot, humuszt, iszapot, a növények gyenge hajtásait, csigát, gilisztát, póndrót és rovarokat fogyaszt, a melyek részint a vízben, részint a partszéleken, avagy ezeken

termő növényzeten élnek s a szél által, esetleg esőzések folytán, a szomszédos területekről kerülnek a vízbe. Szívesen veszi továbbá úgy a friss, mint a rothadásnak indult húst, vért, főtt burgonyát, gabonát, hüvelyes magvakat, korpát, sörtörkölyt, malátát, moslékot, répát, gyümölcsöt, főzeléket és az emberi háztartás hulladékát.

Csak amióta a nagyító-üveg segítségével végzett vizsgálatok megismertették az embert a vízben élő parányi állati és növényi szervezetekkel, azóta felderült az a titok is, mely eddig a természetes haltápláléknak ismeretét szemünk elől elfedte. *Susta József* elévülhetlen érdeme, hogy vizsgálata alapján kimutatta azt a szoros kapcsolatot, mely a most említett parányi szervezetek és a halak táplálkozása között fennáll.

Nevezetesen, mint a Schwarzenberg hercegi wittingau-i uradalom igazgatója, a kezelése alá került kiterjedt ősi tógazdaságnak szerfelett megfogyott jövedelmét óhajtván emelni, legelső sorban a multakban rejlő tanulságokat kutatta. Pontos adatokból a legtöbb tóra nézve 400 évre visszamenőleg állapította meg a tó életének képét, t. i. a kezelés és az eredmények közötti kapcsolatot. Világosan megmutatták ezek, mint csökkent a tó hozama évről-évre folytonos használat mellett s mint javult az ismét esetleges lecsapolás, ugarolás vagy egyéb közvetlen ható körülmények folytán. Érthető, hogy ezek közti ok és okozati összefüggés tanulmányozása önkénytelenül reávezette őt a haltáplálék mibenállásának fontos kérdésére. Mert pedig közvetlen megfigyelések alapján erre megbízható feleletet nem kaphatott, az emésztő szervek anatómiai irányú tanulmányozásához fogva kutatta a titok kulcsát.

Az a lényeges különbség, mely a ponty és a csuka rágószervei, általában szájszerkezete között a legelső pillanatban megkülönböztethető, nyilvánvalóvá tette előtte azt, hogy ezen halaknak életmódja és táplálkozási módja egyezők nem lehetnek. Ezen eltérésekből indulva ki, hamar tisztába hozta, hogy a pontynál a kinyújtható és összehúzható orrmány kezdetét alkotó kerek szájnyílás sem a szilárdabb tárgyak elszakítására, sem harapásra nem alkalmas, hanem csak arra való, hogy síma felületeken tapadó, avagy kötöttebb földben rejtőző táplálékot felkeresse, azzal felszívja. Megállapította továbbá, hogy a szájürben található, erősen duzzadó szivacsos szövet, u. n. szájpadduzzadás által a ponty a többi halaktól teljesen elütő olyan szervvel bír, a mely másokkal kapcsolatban a szájüreget nemcsak kitűnő szivattyúkészülékké, de egyszersmind rendkívül tökéletesen működő szűrőkészülékké is avatja. E szűrés által a szájürbe tóduló vízből nemcsak a lélegzés folyamatához igényeltető levegőt választja ki, de egyidejűleg megszerzi a táplálékot is.

Szerinte a ponty táplálékfelvételének folyamata ez*):

»A hal mindenekelőtt becsukja a száját, visszahúzza orrmányát és a beszítt folyadékot hátrafelé a garatüregbe nyomja. Ez azonban a bárzsing felé nem hatolhat tovább, mert a bárzsing, egy erősen összehúzódtól tömlőhöz hasonlóan, áthatolhatatlan redőkbe szedődött össze. Ily módon a felvett folyadéknak nincsen más kivezető útja, mint a kopoltyú-készülék, de ezen is csak lassan hatolhat át. A kopoltyúívek fogacskáinak tömött hálójára, a mely mögött a nyálkás kopoltyúlemezek tömege áll, megszűri a folyadékot, úgy annyira, hogy még a mikroszkópi testecskék is visszatartatván, csak az egészen tiszta víz bocsátódik tovább. A víznek a kopoltyúréseken való át-

szűrődése után a táplálék a parenchymatózus szájpadduzzadás és a kopoltyúhálózat között visszamarad. Mielőtt azonban a ponty azt garatjába továbbítaná, bizonyos fokig átvizsgálja s ha ottan a garatfogaknak ellentálló, vagy a gyomor épségét veszélyeztető tárgyakat talál, azokat menten eltávolítja. Az ilyen tárgyakat ugyanis szájpadduzzadásának segítségével nyelvcsontján és kopoltyú-készülékén odaerősítve tartja, esetleg kinyomja belőlük az emészthető tartalmat, míg az emészthetetlen részeket kiköpi. Eme ténykedésében segédkezik neki a ruganyos szájpadduzzadás, az előfej síma, nyálkás belső része, valamint az orrmány. A szájpadduzzadás ugyanis elkülöníti az alkalmatlan vendéget, mellfelé nyomja, míg a fürge orrmány egészen kiküszöböli.

Az így megtisztított táplálékanyag most már csak a megrágatásra vár, ha ugyan arra egyáltalán szükség van. E munkát a garatfogak végelik, a melyek az elő- és az emésztőből között a határt jelölik, működésük azonban meglehetősen felületes és tökéletlen, mert a táplálékot csak nagyjában darabolják fel. A garatfogak ilyen szerű ténykedését érthetővé teszi a táplálék anyagának milyensége, a mikroszkópi szervezetek tömegének parányisága és testalkotása is. Ezek egészében is már olyanok, hogy az emésztés előtt való további elaprózásuk nem csak fölösleges, hanem lehetetlen is. A garatfogak legfőképpen a megemészthető nagyobb, vagy oly tárgyak megrágására szorítkoznak, a melyek szilárd burokból jó, emészthető anyagot tartalmaznak s a szájüregben egyszerű nyomással szét nem morzsolhatók, minők a kagylók és vízi csigák.«

A fentiek szerint tisztába hozva, hogy mily sajátos szervezettel kell bírnia annak a halnak, mely parányi állatokat fogyaszt, *Susta* már csak tényleges bizonyítékokat keresett eddigi kutatásai során mind erősebb meggyőződésévé érlelődött azon feltevéshez, hogy a halak életük első szakában kizárólag, a pontyok pedig azután is mindenkor csupán a vizekben nagy tömegekben tenyésző parányi szervezetek rovására táplálkoznak. E végből még a halak bélcsatornájának tartalmát is vizsgálat alá vonta, nevezetesen nagyító üveg alatt vizsgálta a frissen elnyelt, avagy félig megemésztetett állatok vázát, maradványát. Ezzel egyidejűleg az illető tóban található élő szervezeteket is tanulmányozta, úgy, hogy ily módon csalhatatlan bizonyítékokkal mutathatja ki a tavak mikrokozmosza és a halak között félreérthetetlenül fennálló kapcsolatot.

Kutatásainak eredménye a következőkben foglalható össze: *A ponty húsevő állat, mely főleg apró rákfélékből és a vízben tenyésző egyéb parányi állatokból táplálkozik, minélfogva a ponty gyors fejlődése és növekedése kizárólag az illető víznek ezen állatokban való gazdagságától függ.*

Mélyre ható kutatásainak ezen eredményével *Susta* a modern tógazdaság alapját vetette meg és azt az eddigi empiriából rendszeres termelésévé avatta, annyira világosan kijelölte az utat, a melyen haladnunk kell akkor, ha jövedelmező haltenyésztést akarunk létesíteni. Nyomában mások is indultak s ezek széles körben folytatott vizsgálata megdönthetetlen igazságként mutatta ki azt a tényt, hogy *a halak természetes táplálékainak kiapadhatatlan forrását a velök együtt élő parányi szervezetek képezik.* Hasonlattal élve, azt mondhatjuk, hogy a vizeknek mikrofaunája ugyanaz a halakra nézve, mint a tej az emlősökre nézve: zsenge korban mindenféle hal csak ilyennel táplálkozik, sőt több faj azután

*) L. dr. Daday : A magyarországi tavak halainak természetes tápláléka. 2. sz. 1. l.

is mindenha; csupán az úgynevezett ragadozók képeznek kivételt annyiban, hogy fejlettebb korban ezek inkább kedvelik a nagyobb falatot képviselő egyéb vízi állatokat, köztük saját fajabelieket sem kímélve.

Am a ponty kizárólag a vizekben élő parányi állatokból fedezi táplálékszükségletét s noha béltartalma ritkán van földes és növényi részek nélkül, ennek okát ismeretes táplálkozási módja mellett abban kell keresnünk, hogy ezen reá nézve emészthetetlen anyagokat csupán a velük kapcsolatos állatok megszerzése végett nyelte el, nem lévén képes a használhatót a hasznavehetlentől teljesen különválasztani.

Az eddigiekből könnyű lesz azt is megérteni, miért mellőzik a modern tógazdaságokban a mesterséges táplálékot, illetve miért támaszkodnak ezek majdnem kizárólag a természetes táplálékra. Egyszerűen azért, mert tények igazolják, hogy a természetes táplálékot semmi sem pótolja s ha a gazda tudja a módját, mint lehet ennek képződését, fejlődését előmozdítani, akkor vajmi olcsón láthatja el azzal állatjait.

Landgraf János.

Halászat az állami költségvetésben.

A földművelésügyi ministerium jövő évi költségvetését lapozva, nem lehet elzárkóznunk annak elismerésétől, hogy ezen ministerium jelenlegi vezetője, híven eddigi irányához, dicséretes ambícióval gondolkozik minden a tárczájához tartozó termelési ágak emeléséről, fejlesztéséről. Fokozódó gondoskodása a költségvetés egyes tételeinek emelésében s ahhoz csatolt terjedelmes indokolásban nyerne kifejezést, mely utóbbit figyelemmel átolvasva, bő és meggyőző képet nyerünk arról, mi módon és minő irányban alkalmazandó kormányzati ténykedéssel kívánja a jelentkező közszükségleteket kielégíteni.

Nem vitatjuk, sőt elismerjük, hogy az egyes tételek emelkedése nem mindig tüti meg a cél érdekében kívánatos, nélkülözhetetlen mértéket, de ne feledjük, hogy ennek elháríthatlan akadályai vannak a rendelkezésére álló anyagi források elégtelenségében.

A mi bennünket közelről érdekel, a »halászat«-nál a folyó évi 77.960 k. terjedő dotáció ellenében 91.960 k. lett előirányozva, azaz a jövő évi adomány 14.000 k.-val fölözi a folyó évit. Bizony be kell vallanunk, hogy ez is mögötte marad annak, a mit reméltünk és vártunk, mert hiszen közvizeink óriási kiterjedését, ezek halászatának elhanyagolt állapotát tartva szem előtt, a sikeres benépesítéshez igényeltető halanyag megszerzése, előállítása, — a mi a fenforgó viszonyok között mulhatlanul állami feladat kell, hogy legyen — egymagában jóval többbe kerül évenként, mint a mennyire a költségemelés rüg. Pedig az előirányzat szerint, nem is az egész fordítható ezen célra, hanem csak 4.000 k., mert ezen fölüli résznek egyéb rendeltetést szántak.

Eme célok közül legnevezetesebb a dologi kiadásoknak ez alkalommal első ízben szerepelő 2-ik alrovata, ahol: »a szakoktatás szervezése, szakismeret terjesztése és szaklap segélyezésére 4.800 k. irányoztatott elő. Ennek szükségességére az indoklás következőket mondja: »A tógazdaságoknak bár lassan, de folytonos terjedésével, már is észrevehető az ilyenek vezetésére képesített tőkeelők hiánya, minél fogva állami közegek végzik jelenleg e teendőket.

Ezen segitendő, 150 frtos ösztöndíjak adományozásával kívánok gondoskodni arról, hogy olyan intelligensebb munkások, a kiket ily tógazdaságok tulajdonosai alkalmaztatás céljából

kiképzésre ajánlanak, a jobb nevű, szakszerűség tekintetéből kifogástalanul berendezett hazai tógazdaságokban, tisztán gyakorlati alapon, tőkeelökké képeztesenek.

Intézkedtem továbbá az iránt is, hogy a kassai magy. kir. vízmesteri iskolában a haltenyésztés rendes tantárgyként adassék elő, azért, hogy az onnan kikerülő s vízhasznosítással hivatásszerűen foglalkozó vízmesterek személyében minél több oly egyén álljon a gazdaközönség rendelkezésére, akik a rendszeres halgazdaságok kivételével és üzemével kapcsolatos teendőkben jártasak.

Végül ugyanezen összeg terhére nyújtandó anyagi támogatással egy megfelelően szerkesztett és olcsó szaklapot kívánok alapítani, egyrészt, hogy általa minél szélesebb körben terjeszthessem a szakismereteket, másrészt, hogy a halászati társulatok és az ügy iránt érdeklődők között szorosabb kapcsolatot létesítve, tevékenységük sikere érdekében őket egymáshoz minél közelebb vigyem.

Szívesen meghajlunk a minister úr ezen intézkedéseinek helyessége előtt, mert szerintünk is bizonyos az, hogy eme célok bármelyikének megvalósulása hasznára lesz halászatunknak s azokkal régen érzett hiányt pótol. Nagy megnyugvásunkra szolgál pedig a jelzett céloknak gyakorlati iránya s abban szorosan vett halászati szempontból is oly cél tudatos eljárást látnunk, mely biztos reményt nyújt arra, hogy halászatunk addig sem stagnál, a míg az anyagi támogatás várva-várt nagyobb mértékének időpontja beköszönt.

Egy képviselő.

TÁRSULATOK.

A varra sűr-negyedi halászati társulat f. évi október hó 22-én tartotta Tornóczon évi rendes közgyűlését. A közgyűlés jegyzőkönyvéből közöljük a következőket:

Gróf Hunyady László elnök a gyűlést megnyitván, megállapítja határozatképességét. A tárgysorozatot szerint aztán felolvastatott a társulati igazgatónak, Borzna Mórnak évi jelentése. Ennek kapcsán elfogadja a közgyűlés azt az indítványt, hogy az egész társulati vízterületet (2065 kat. hold) négy szakaszban bíró bérlők e szakaszokat az üzemterv 3. szakasza értelmében 100 kat. holdas részletekben albérletbe is adhassák; de az ilyen műveletet az illető bérlő jóváhagyás, ellenőrzés végett tartozik a választmánynak bejelenteni.

Nem tartotta a közgyűlés azonban megengedhetőnek azt, hogy a bérlők egyes egyéneknek, u. m. molnároknak, cigányoknak a horgászatot és szákozást megengedjék, miután az csak az orvhalászatra nyújtaná alkalmat.

A tiltott módon való halászat ellenőrzésére vonatkozólag jelenti az igazgató, hogy az I-ső szakasz bérlőjének egyik alkalmazottja ellen feljelentés történt s annak alapján a galanthai főszolgabíró, mint illetékes első fokú hatóság meg is büntette az illetőt. Vital János választmányi tag indítványára a közgyűlés a megbüntetett halászt az üzemterv 8. §-a értelmében egyszer s mindenkor eltiltja a társulat területén való halászatától. Ezen határozat tudomásvétel végett az elnökség útján fog az alkalmazó bérlővel közölni.

A halállomány emelése céljából teendő intézkedések tárgyalásánál az országos halászati felügyelőség jelen volt kiküldöttje felhívta a társulat figyelmét a kubikgödrökben rekedő halivadéokra.

Miután a társulati vízterületen működő mindkét ármentesítő társulat kijelentette, hogy ennek a halivadéknak lehalásztását minden különleges kikötés nélkül átengedi a halászati társulatnak, a közgyűlés elhatározza, hogy a kubikgödröket évenként le fogja halásztatni s az azokban lévő halanyagot az

anyafolyóba visszahelyeztetni. A felmerülő költségek fedezésére pedig az elnökség útján kér a magas ministeriumtól anyagi támogatást.

Örvendetes tudomásul vétetett végül, hogy a társulati vízterületen egy millió fogas-süllő ikra és 7000 darab folyami rák helyeztetett el, a mely anyagot a nagyméltóságú földművelésügyi m. kir. minister úr ingyen bocsátotta a társulat rendelkezésére.

Végül helybenhagyta a közgyűlés a választmány azon intézkedését, hogy a társulat kötelékébe tartozó 2065 kat. hold kiterjedésű Vág-medret 4 szakaszban összesen évi 490 forintért haszonbérbe adta.

As Olt folyónak Fogaras megyébe eső szakaszán halászati társulat van alakulóban. Az érdekelteket f. évi október hó 26-ára hívta össze Bella Sándor h. alispán Fogarasra, alakuló közgyűlésre. Érdemleges határozathozatalra nem került ugyan még a sor, mert egyesek a halászati joguk önálló gyakorolhatása iránt jelentették be igényüket s így az eljárást a megfelelő ministeri döntésig fel kellett függeszteni, a megjelent érdekeltek között felmerült élénk eszmecsere azonban nyilvánvalóvá tette, hogy itt is úgy, mint általában az országban mindenhol, csak társulati úton lehet a halászat okszerű üzése. Különösen nagy panaszra ad okot az, hogy a parti lakosok az ivó halakból pusztítanak el nagyon sokat a sekély vízü ívóhelyeken. Bizonyára helyén lesz ilyen körülmények között a társulati hatósabb ellenőrzés.

VEGYESEK.

Egy régi halastó helyreállítása. Veszprém megyében, Várpalota közelében állt egykor a *Kikiri-tó*, a melynek eredete elmúlt századokra nyúlik vissza s okmányilag legfeljebb annyi igazolható, hogy Mátyás király építette zsilipjét, mivelhogy gyakran időzött a közelben, romjaiban most is látható kastélyában. A tó fényes multjáról legjobban tanuskodik az a bástyaszerű hatalmas fal, mely messze tőléről ide szállított faragott kőcsockákból épült s a mely mint gát, kétszáz holdnál nagyobb tóvá duzzasztotta a közeli hegyek lejtőjén fakadó gyönyörű források vizét. A fal, bár megviselve, ma is áll még, valamint abban egy szépen dolgozott zsilip is, de jelenleg egyik sem szolgál duzzasztásra, mivelhogy ez a tó egyike volt a legelsőeknek, a mely lecsapoltatott abban az időben, a mikor a magyar mezőgazdaságnak a szemtermelésre irányított egyoldalúsága mellett jelszóvá lett, minden áron és minden eszközzel a szántóföldet szaporítani. S a mint sok más régi tó lecsapolásánál is tapasztalható, hogy a nagy sietésben nem számoltak a tófenék milyenségével, különösen azzal, alkalmas-e az művelésre vagy sem, ennél is az esett meg, hogy a lecsapolás után se tó se rétforma területté lett, a mely legfeljebb silány nádterméssel juttatott némi hasznot. Néhány évvel ezelőtt egy bérlőtársaság vette bérbe a tófenéknek Várpalota város közönységét mint tulajdonost megillető részét, a mely társaság a kulturmérnökség által készített terv alapján a területet teljesen kiszárította, sőt öntözés okából egyéb ehhez szükséges berendezésekkel is ellátta. A lecsapolás hatása szembeötlő, de a talaj lazasága és részben tözeges természete folytán, még öntözés mellett sem lehet akkora haszonra számítani, a minőt a mai hatások mellett, czéltudatos halászati hasznosítással adhat. Ebből eredőleg a bérlők a tó helyreállításának eszméjével foglalkoznak s az országos halászati felügyelőségtől várják a további elhatározásukra nézve alapul szolgáló tervet és költségvetést. F. S.

A halászat kártevői közül a következő madárfajokat sorolja fel *Chernel István* abban a jeles munkában, melyet a

Földművelésügyi m. k. Ministerium az Ornithológiai Központ szerkesztésében kiadott

Minden halasvíznél károsak: *karakatonák* (*Phalacrocorax*), *gödények*, *bukók*, *buvárok*, *gémekek*, *ráró* (*Pandion haliaëtus*), *réti sas* (*Haliaëtus albicilla*), *nagy vöcsök*, *bukó-rézcék* (*Fuligula*); az átvonuláskor mutatkozó nálunk nem költő nagy *sirályok* és a *halfarkasok* (*Lestris*).

Kisebb, rendszeres halgazdaságokban kárt tehetnek: a *jégmadár*, *szárcsa*, *küszvágó csér* (*Sterna*), *varjak*, *kányák*, *banka*, *sirály* (*Larus rivibundus*) s mint újabban bizonyult, pisztrángos víznél: az *uhu* és *erdei bagoly* is.

Budapesti halpiacz. A lefolyt két hétben a szállítmányok oly bőségben érkeztek Romániából, hogy a szükségletet nemcsak fedezték, de még túl is haladták.

A fogyasztás sem felel meg más év november havi fogyasztásának, különösen hiányzik a silányabb árúnak vevő-közönsége, minek folytán az apró hal nehezen értékesíthető.

A lanya, sőt ez évszakban szokatlan meleg időjárás, úgy a szállítást mint a fogyasztást hátrányosan érinti.

A hozatalok belföldről napi átlagos 10–12 ládára tehetők, melynek nagyrésze a bellyei uradalomból származik. Romániából 18–20 láda a napi hozatal, azonban oly napok sem ritkák, midőn onnan 30–40 láda is érkezik.

Apró süllő, csuka és harcsa fölös számban érkezett, de a 3–4 kilos fogas és nagy kecsege csak olyanban, a melyik mellett mint igen keresett áru volt értékesíthető.

Élő tenyésztett pontyok fölhozatala minden oldalról kezdetét vette, de halkereskedőink ezek további szállítását beszüntették, mivel a velencei tórol oly tömeges élő ponty érkezik, hogy az a mellékcsarnokok és külső piacok élő ponty szükségletét is bőven fedezi. Ezen a velencei tóból érkező pontyok, kb. 2 kiló átlagos súlyban, szurott 40 frt, hálóval fogva 50 frtért kínáltnak itt Budapesten és így tenyésztőink ezen árral versenyezni képtelenek.

Tény, hogy ezeknek a halaknak minősége nem hasonlítható össze a tenyésztett halak minőségével, de ez nem minden halkereskedőnél játszik szerepet.

Romániából, kedvező vízfogások folytán sok 70–80 kilós viza érkezik ide, melynek ára 60–70 frt mm.-ként. Egyéb halárak a következők:

HALFAJ	HAZAI		ROMÁNIAI	
	Élő	Jegelt	Élő	Jegelt
	frt	frt	frt	frt
Fogas, balatoni	—	80–140	—	—
Süllő nagy	—	80–100	—	70–90
» közép	—	40–50	—	—
» apró	—	20–30	—	10–20
Tok	—	80–100	—	—
Kecsege nagyobb	—	160–200	—	—
» kisebb	—	50–80	—	—
Ponty nagy	80–90	30–40	—	20–30
» kisebb	40–50	12–24	—	8–20
Harcsa vágni való	80–90	40–60	—	—
» kisebb	45–50	30–40	—	10–20
Csuka	50–80	8–18	—	6–15
Orosz süllő	—	—	—	62—

C

